

THƠ – MÂY

Em là áng mây trời xứ Huế,
Bềnh-bồng trôi nổi giữa Vườn Thơ,
Trời vào Thu giăng mắc màn sương trắng,
Ngước trông lên Núi Ngự xa mờ.
Bởi vì Em là mây trời xứ Huế,
Nên trong lòng ấp-ủ cả hồn thơ,
Khi vui buồn, lúc gợi nhớ người xưa,
Nguồn cảm-xúc tìm về trong quá khứ.
Ngày Em đi theo Chồng rời xa xứ,
Huế u-buồn, Núi Ngự đứng nhìn theo,
Đò Hương-giang ngưng khuấy động mái chèo,
Chuông Thiên-Mụ ngân theo, sầu vạn cổ.
Cầu Trường-Tiên vắng bóng Em dạo phố,
Bến Vân-Lâu, Gia-Hội, chẳng đò đông,
Cô Sinh-Viên đang-dở bỏ theo Chồng,
Đã đến lúc tình dâng lên tiếng gọi.
Sen Hồ-Tịnh buổi trưa hè nắng chói,
Dốc Nam-Giao, sông An-Cựu ngược giòng,
Nước Sông-Hương trời nắng đục, mưa trong,
Em tóc xỏa mắt buồn mây xứ Huế.
Nhớ những lúc Nước-non sầu nhân thế,
Em cam-tâm tần tảo thác ngày trôi,
Nuôi Chồng gian-lao tù-tội xa xôi,
Đàn Con nhỏ trông chờ qua cơn đói.
Lòng thủy-chung Em kiên-trì bước tới,
Khẩn nguyện từng ngày, khát vọng hăng đêm,
Một sáng trời trong, Mây lơ-lửng bình yên,
Trôi trở lại khung trời Thơ xứ Huế.
Thy-Vân hồi ! tên Em là như thế

Tâm-Phương

